chatroom
de enda walsh
traducere de bogdan budeş

Personajele:

William
Jack
Eva
Emily
Jim
Laura

Toţi au în jur de cincisprezece ani.

Şase scaune din plastic, portocalii, sunt înşirate la marginea scenei. Distanţa dintre ele este de 2 metri. Lîngă fiecare scaun, pe jos, e cîte o pungă din care personajele îşi scot diferitele elemente de recuzită: pungi de cipsuri, ojă de unghii, căni de ceai, truse de machiaj, perii de păr...

*Se aude melodia **Oompa Loompa** cîntată de Oompa Loompa, din filmul **Willy Wonka şi Fabrica de Ciocolată**.*

Versuri: *Oompa Loompa, doompadee do*
I have a perfect puzzle for you
Oompa Loompa, doompadee dee
If you are wise you will listen to me.

What do you get when you guzzle down sweets?
Eating as much as an elephant eats?
What are you at getting terribly fat?
What do you think will come of that?
I don't like the look of it.

Oompa Loompa, doompadee dah
If you're not greedy you will go far
You will live in happiness too
Like the Oompa Loompa doompadee do

Doompadee do.

Trei actori apar dintr-o parte a scenei, iar ceilalţi trei din partea opusă. Merg normal unii către ceilalţi, în şir, se opresc, si se întorc cu faţa către public. Ei sunt, de la stînga la dreapta: William, Jack, Eva, Emily, Jim şi Laura. Toţi au cam aceeaşi vîrstă: cincisprezece ani. Se privesc unul pe celălalt. Par să se măsoare unul pe altul în felul acela adolescentin, pasivo-agresiv. Toţi deodată, merg către scaune şi se aşază.

Mişcarea trebuie să dureze cu totul un minut şi jumătate. Pe măsură ce se aşază, cîntecul Oompa Loompa se termină.

William: Ce-i aşa mişto la el?
Jack: E-un clasic.
William: Arată-mi şi mie unu' care stă-ntr-un castel în mijlocu'... un' se-ntîmplă?
Jack: În film sau în carte?
William: E vreo diferenţă?
Jack: În film au schimba' cîteva chestii. N-are importanţă.
William: OK, se-ntîmplă un' se-ntîmplă ... şi individu' ăsta stă-n bîrlogu' lui în mijlocu' oraşului. Locuieşte cu piticii. Pîn-aicea-i OK. Să admitem. Da-s portocalii. Pitici portocalii cu păru' verde.
Jack: Şi numa' vreo douăzeci din ei aprovizionează lumea cu ciocolată ... nimic din toate astea nu tre' să fie real.
William: Da' de ce să-i faci pitici? De ce portocalii, în primu' rînd? Ce-i aiurea cu normalitatea?
Jack: E pentru copii. Normalitatea-i plicticoasă.
William: Exact! Şi tocmai asta vreau să zic de scriitorii ăştia pentru copii. Ce băieţel care doarme-ntr-un pat uriaş cu bunicii ... (cu toţi patru!), băieţel ... din lumea reală ... ar cîştiga o fabrică de ciocolată?!

Jack: (*geme*) Doamne.

William: Ştii, în lumea reală ar fi fost puştiu' ăla gras, neamţu care cade-n rîu' de ciocolată la începutul vizitei prin fabrică. În lumea reală, el e cîştigătoru'. Aşa se termină, da? Cade-n rîu. Ta-su' pune nişte şacali de avocaţi să stoarcă tot de la Billy Wonka. Şi-ăştia-i scormonesc în trecutu' dubios şi-n viaţa personală plină de căcănării şi de piticuţi dintr-ăia cu faţa portocalie. Îl publică prin toate revistele şi-l fac de rahat. Îl termină! Nemţii cîştigă, pentru că, hai să fim sinceri!, nemţii cîştigă mereu... Neamţu' ăla mic şi gras...

Jack: Augustus îl cheamă.

William: Aşa, Augustus ... moşteneşte tot ca parte a-nţelegerii. Tot, tot, tot. Şi fiin'că-i nehalit, nu se poate-mpiedica să nu mănînce toată ciocolata aia. Şi cu cît piticii fac mai multă, cu-atît el mănîncă mai multă. Ajunge la optîşpe ani să aibă douăsute cin'zeci de kile. Se trezeşte-ntr-o zi, se-ntinde după telecomandă şi-i plezneşte inima. Infarct. Sfîrşit. *Asta* e lumea reală.

Jack: E doar o poveste pentru copii.

William: E-o minciună. Care-i sensu'? Ce vor să ne zică?

Jack: Ce vor să ne zică *cine*?

William: Scriitorii! Părinţii! Harry *caca-maca* Potter! În lumea reală e-un ratat. Un retard de treij' de ani care şi-a construit propriu' lui limbaj de ratat!

Jack: Chestia-i... copiii nu vor să citească poveşti adevărate. Ce copil vrea să citească ştiri? E-o evadare. Nu-i normal să visezi la alte lucruri?

William: De ce? Viaţa-i prea scurtă. Dacă lumea merge-ntr-o direcţie sau alta... ar trebui să ni se spună ce se-ntîmplă cu-adevărat.

Jack: Păi, multe din poveştile pentru copii sunt metafore, oricum. Şi vorbesc despre lucruri importante într-un alt fel, mai creativ.

William: Hai, scuteşte-mă. Crezi că vreunu' de opt ani care se uită la ***Willie Wonka*** o să vrea altceva decît „Ooo, ce mi-ar plăcea şi mie un rîu de ciocolată infinit?" John, uite...

Jack: Jack ...

William: Vor să rămînem infantili! Nu vor să gîndim cu capu' nostru. Ne văd ca pe-o ameninţare. Vor să ne-ameţească cu poveşti. Toţi scriitorii pentru copii... şi femeia asta, JK Rowling! *Ea*-i duşmanul. Ar trebui eliminată!
Jack: Asta faci în chatroomu' „Harry Potter"? Aduni adepţi ca s-o omori pe JK Rowling?
William: Ce zici, te interesează?

O pauză scurtă.

Jack: Nu. Tre' să-mi fac temele.

Muzică. Se aude ***Red Morning Light*** *cîntată de* ***King's of Leon****. Auzim prima strofă şi refrenul, apoi se întrerupe brusc.*

Eva: Dar eram mai mică atunci şi ea tocma' se lansase, mai ţii minte?
Emily: Da.
Eva: Videoclipu' cu ea la şcoală în uniformă şi cu codiţe...
Emily: Era foarte dulce.
Eva: Voiai să fii-n locu' ei, nu-i aşa?
Emily: Nu-şi făcuse încă nimic la sîni, nu?
Eva: Aia a fost mai tîrziu.
Emily: Da' chiar şi-atunci erau măricei.
Eva: Da' nu-i aşa că era un pic ciudat... cînd priveşti în urmă... chestia aia pe care-o făcea cu limba. Foarte... sexuală.
Emily: Nu ne-am dat seama.
Eva: Păi eram mici şi nu era pentru copii.
Emily: Era pentru băieţii mai mari ... şi pentru taţi.
Eva: Scotea limba, aşa, sugestiv. O tot scotea şi băga la loc, ca un papagal.
Emily: Era un pic cam naşpa.

Eva: Ţin minte c-am revăzut chestia asta anu' trecut după multă vreme... şi tre' să recunosc că m-am simţit trădată de Britney. Ştii că toate piesele şi videoclipurile ei erau despre cum devenim treptat femei...

Emily: Da...

Eva: Şi era mişto, nu? Britney era ca o părticică din pubertatea ta.

Emily: Ţin minte c-am avut primu' ciclu şi ascultam „I'm not a Girl, Not yet a Woman" şi mă gîndeam „Britney, îţi mulţumesc. Şi eu simt la fel!"

Eva: Se simţea ca o şefă de generaţie.

Emily: Asta sigur.

Eva: Da' cînd am revăzut anu' trecut videoclipul la „Hit Me Baby One More Time" şi toată chestia aia sexuală cu limba şi cît de scurt era maieuţu' ăla...

Emily: Avea deja cercelu-n buric?

Eva: Probabil.

Emily: Scuze, zi.

Eva: M-a scos din minţi trădarea asta. Nu Britney vorbeşte-acum cu noi, ci un producător libidinos. A lui e ideea asta, să facă din orice puştoaică de opt ani o mică ispită cu limba jucăuşă, abdomenu' gol şi cercel în buric.

Emily: Tu ţi-ai pus?

Eva: Normal!

Emily: Te-a durut?

Eva: Nu-i aşa de rău cît se spune. Da', oricum, Britney... Nu crezi că multe fete încep să simtă asta despre ea?

Emily: Noi două sigur.

Eva: Şi poate de-asta cariera ei e pe ducă. Ne-a minţit.

Emily: Nu crezi că are legătură şi cu muzica ei de căcat?

Eva: Un pic... Da' chiar mi-ar plăcea să cred că fetele şi-au da' seama c-au fost manipulate... că s-au revoltat împotriva libidinosului... da' ştii care-i chestia nasoală?

Emily: Britney s-a ars.

Eva: S-a lăsat prostită.
Emily: Las' că şi-a făcu' banii.
Eva: Da' a pierdu' respectu' nostru. Are cîteva case, haine mişto, ţîţe noi... da' dac-aş întîlni-o mîine...
Emily: Aşa, în autobuz?
Eva: Sau la Mall.
Emily: Sau la supermarket.
Eva: Dac-aş întîlni-o mîine, aş lua-o uşor deoparte, mi-aş pune mîinile pe umerii ei ca şi cum aş îmbrăţişa-o, m-aş apropia cu faţa de-a ei ca şi cum aş săruta-o... şi i-aş şopti la ureche „Britney Spears, mi-ai vîndu' sufletu' de copil."
Emily: Nu-i cam... mult?
Eva: „Mi-ai vîndu' sufletu' de copil". Şi p'ormă i-aş trage-un pumn în faţă.
Emily: Şi ea ce-ar zice?
Eva: „Hit Me Baby One More Time"?!
Emily: E bună.
Eva: Ziua judecăţii o să vină pentru ea cînd un adolescent o s-o oprească-n faţă la Mall şi-o să-i spună: „Mi-ai vîndu' sufletu' de copil, curvă ce eşti."

Emily rîde, dar Eva nu. E serioasă. Pauză.

Emily: O să cam plec. Mi-a plăcut să vorbesc cu tine, oricine-ai fi.
Eva: Putem să mai vorbim puţin? M-am certat cu vaca de maică-mea şi mă simt ca dracu'.
Emily: Despre ce vrei să vorbim?

Pauză. Eva se gîndeşte şi se decide.

Eva: Crimă.

Emily rîde, dar Eva nu. Muzică. ***The Jam*** *cîntă „****That's Entertainment****”. Auzim primul vers şi refrenul înainte să se întrerupă brusc.*

Jim: Eşti sigură că nu te deranjează s-asculţi?
Laura: Despre asta-i vorba-n chatroomu' ăsta. Dacă ai vreo problemă, dă-i drumu'.
Jim: Poate că nici n-ar trebui să fiu aici. Nici măcar nu ştiu dacă-i chiar aşa de grav.
Laura: Nu contează. Aici nu cîntărim depresiile. Sunt aici, de partea astălaltă; sunt aici ca să te-ascult, Jim.
Jim: Aşa-i.
Laura: Relaxează-te.
Jim: Îi dau drumu' atunci.
Laura: Bun.

O pauză.

Jim: Păi... de Paşte, în fiecare an, biserica noastră face un spectacol cu *Patimile*. Mama-i foarte activă la biserică. Ea e Fecioara Maria.
Laura: Asta te-ar face pe tine Iisus Hristos.
Jim: În piesă, în piesă e Maria.
Laura: Aşa.
Jim: Toată familia mea participă. Mai am trei fraţi mai mari şi ei îi joacă pe soldaţii romani. Ei sunt foarte mari... nu ca mine. Li se potrivesc rolurile. Într-un an, fratele meu Derek a dat aşa de tare în Iisus că i-a smuls pur şi simplu rotula. A fost un balamuc total. Oricum, anu' ăsta vine mama la mine-n cameră să-mi dea „vestea cea mare”. Se purta de parc-avea de gînd să-mi spună c-o să joc un centurion... pînă-mi zice... că vor să-l joc pe Ioan.
Laura: Păi, Ioan e un rol serios.

Jim: Da, da' e un pic cam gay.

Laura: Ce vrei să zici?

Jim: N-am împotriva persoanelor gay.

Laura: Sfîntul Ioan a fost gay?

Jim: Istoric vorbind, probabil că nu. Dar în parohia noastră, numai băieţii uşor efeminaţi îl joacă pe Ioan.

Laura: Am înţeles.

Jim: Cum spuneam... n-am nimic împotriva persoanelor gay. Îi respect. Sunt mişto, îşi văd de treabă, se ţin tari, nu le pasă, înţelegi. Îi respect. Da' eu nu sunt aşa. Eu sunt doar un papă-lapte. Nu-s suficient de interesant să joc rolul ăsta de simbol gay, care e sfîntu' Ioan. Nici într-o mie de ani nu m-aş putea obişnui cu hainele-alea roşii.

Laura: Roşii?

Jim: E-o chestie la noi în parohie de care nu se vorbeşte. E ceva mai ciudat.

Laura: OK. Zi mai departe.

Jim: Deci... facem cîteva repetiţii cu mama pe post de Fecioara Maria. Eu trebuie să mă emoţionez cînd Iisus moare pe cruce şi-i cînd îi spune Mariei „Femeie, iată Fiul tău", cînd se uită la mine. Şi-n momentu' ăla tre' să mă prăbuşesc, fiin'că ştiu că Iisus moare, da' m-apucă tremuratu' fiin'că eu joc prost şi mă blochez.

Laura: Emoţional?

Jim: Da.

Laura: OK.

Jim: Şi-i spun mamei că vreau să ies. I-o spun încet să n-audă ceilalţi, da' ea începe să ţipe la mine şi să-mi spună că era sigură de asta... şi că dacă am vreun pic de mîndrie?... şi de ce sunt aşa de laş?... de ce nu sunt şi eu ca fraţii mei mai mari... şi tot aşa. Şi pe urmă-mi zice că semăn cu taică-miu. De unde pînă unde? Nu l-am mai văzut de la şase ani... da' ea-ncepe să ţipe „Eşti exact ca tac-tu, Jim!"... „Laşi lucrurile baltă exact ca el! Mă laşi pe mine baltă! N-ai nici un pic de sînge-n tine". Am urît-o, vreau să zic, în momentu' ăla. Ce era nevoie să zică de tata de faţă cu

toată lumea aia, aşa dintr-odată. De ce? Aşa că seara următoare, la spectacol, stau în genunchi şi mă uit în sus la Iisus. Tipu' ăsta, Barry Doyle, e foarte bun cînd moare pe cruce. Joacă pe undeva, face teatru de amatori, şi e bun... L-am văzut odată jucînd-o pe văduva Twankey şi era de tot hazu'... da' ca Iisus era şi mai bun... sigur, nu la modu' hazos, da'...

Laura: Înţeleg.

Jim: Aşa. Deci vine replica lui Barry către mine şi mama mea, şi eu sunt încă supărat pe ea din cauza serii trecute. „Femeie, iată fiul tău", strigă Barry. (*Pauză scurtă.*) La-nceput, nu mi-am da' seama dacă era doar interpretarea lui foarte bună sau se gîndea chiar că mama mea *e* mama mea... da' am început să plîng. Plîngeam foarte tare, iar publicul se gîndea probabil că ce grozav e. Crucificarea lui Barry trecuse complet pe planul doi şi dintr-odată toată chestia devenise despre sfîntul Ioan şi dac-o să-şi revină, dac-o să aibă puterea să continue, să-nceapă şi să-şi ducă la bun sfîrşit învăţătura. Aşa... deci! După aia, eu şi mama am băut cîte-un suc în sacristie, în spatele bisericii, nu mai eram îmbrăcat în hainele roşii, şi m-am uitat la ea. Şi-mi dau seama de ce am plînsesem înainte. (*Pauză.*) Plîngeam fiin'c-am înţeles că lu' mama nu-i place de mine. (*Pauză.*) Dacă chiar îi aduc de aminte de omu' pe care-l urăşte, de omu' care ne-a părăsit cînd aveam cinci ani... poate că şi eu tre' să dispar. Da' unde? Unde să mă duc?

O pauză.

Laura: Regula chatului ăsta e că nu se dau sfaturi. Doar ascultăm.

Jim: Bine.

O pauză.

Jim: Deci, tu, ce-ai de spus? N-ai nimic de spus?

Laura: Nu. Eu doar ascult.

Jim: N-ai nici o problemă?
Laura: Ba da... dar prefer să le-ascult pe-ale altora.
Jim: Şi cu ce te-alegi?
Laura: Nu prea ştiu.
Jim: Te face să te simţi mai bine dacă ştii că şi alţii suferă?
Laura: Nu.

O pauză.

Jim: Ciudate locurile-astea, nu? Cum ziceam, nici nu ştiu dacă ar trebui să fiu aici. Dacă măcar e-aşa de grav. Ce crezi?
Laura: Cum ziceam...
Jim: „Regula chatului ăsta e că nu se dau sfaturi." Bine. (*Oftează. Pauză.*) Ai mai fost în multe chaturi pentru sinucigaşi?
Laura: Da.
Jim: Şi te-ajută la ceva?
Laura: Cine-a spus că am nevoie de ajutor?

O pauză.

Jim: Pot să ştiu cum te cheamă-n realitate?
Laura: Poţi să-mi spui Laura.
Jim: Da' e numele tău adevărat?
Laura: Poate.
Jim: De unde eşti?
Laura: Nu contează. Nimic de genu' ăsta nu contează. Trebuie doar să ştii că e cineva care te-ascultă. E de-ajuns, nu?
Jim: (*nesigur*) Cre' că da.

O pauză.

Jim: Mai vorbim şi despre altceva, Laura?
Laura: Eu nu vorbesc, eu ascult. Tu vorbeşti.
Jim: Despre ce?

O pauză.

Laura: Povesteşte-mi de ziua cînd a plecat tatăl tău.

Muzică. ***Stiff Little Fingers*** *cîntă o strofă şi refrenul din* ***Suspect Device*** *şi se întrerupe brusc.*

William: Hai să facem nişte reguli.
Emily: De ce?
Eva: Nu ne folosim numele adevărate. Nu spunem de la ce şcoală suntem...
William: Ştim că suntem din acelaşi oraş şi asta ajunge ca să stabilim o legătură între noi. Fără detalii. Aşa avem mai multă libertate.
Eva: Să rămînem impersonali.
William: Eu mi-aleg William.
Eva: Eu, Eva.
Jack: Eu folosesc mereu Jack.
Emily: Emily.
Eva: De unde ştim că nu sunteţi nişte masculi cu probleme care-ncearcă să abureasc̆ă două adolescente?
William: De unde ştim că nu sunteţi nişte casnice frustrate care-ncearcă să abuzeze de doi ministranţi/[***băieţei de altar***] inocenţi.
Emily: Sunteţi ministranţi?
Jack: Sunteţi mămici disperate?

Emily & Eva: Nu.
William: Eu nu sunt ministrant şi n-am oficial vîrsta critică pentru următorii douăj' de ani.
Jack: Eu am fost ministrant.
William: O, Doamne.
Jack: Nu, chiar mi-a plăcut.
Eva: Cum aşa?
Jack: Cînd ai opt ani, ai o idee foarte simplă despre viaţă şi pentru o vreme chiar am crezut că sunt un fel de înger. Îmi spuneam „chelner-înger".
Emily: Chelner-înger?
Jack: Ştii, pe vremea aia credeam în Adam şi Eva, şi că Dumnezeu a făcut totu' în şase zile şi că s-a odihnit duminica şi toate alea. Şi-mi imaginam că biserica e ca o cafenea în care Dumnezeu se odihneşte...
Eva: Ca un McDonald's?
Jack: Da, chiar aşa. Şi treaba mea, de chelner-înger, era să-l servesc în ziua lui de odihnă.
Emily: Şi ce mănîncă Dumnezeu?
William: Chicken nuggets.

Rîd toţi.

Jack: Aveam *opt* ani.
Emily: Foarte drăguţ.
William: Cît timp ai crezut astea?
Jack: Cîteva luni.
Emily: Şi cît timp ai fost ministrant?
Jack: Patru ani.
Eva: Dumnezeule!
Emily: Acuma eşti credincios?

William: Ştiţi ceva, aş prefera să nu discutăm de religie. Crezi sau nu. Şi cu asta basta.
Eva: Cine te-a făcut pe tine înţeleptu' satului?
William: Cu toţii avem cam cinş'pe ani. Cu toţii provenim pro'abil din familii de condiţie medie. Cre' că ştim cu toţii ce crede fiecare despre chestii plictisitoare ca religia.
Emily: A, da? Şi eu ce cred?
William: Cre' că eşti dezamăgită de Biserica oficială, da' o fărîmă de ceva spiritual tot ţi-a rămas şi ţi-ai format propria ta religie bazată pe ideea simplă... că oamenii trebuie să fie drăguţi unii cu alţii.

Pauză scurtă.

Emily: Eşti un bou!
William: E un clişeu. Cu toţii suntem nişte clişee...
Emily: Da, sigur, toţi oamenii pot fi băgaţi în sertăraşe, aşa, pur şi simplu.
William: Da, pot.
Eva: Şi tu ce eşti?
William: O sulă-n coaste.
Eva: Dincolo de asta.
William: Un cinic. Un cinic furios.
Eva: Eşti plin de farmec, să ştii.
William: Nu mă interesează să fiu plin de farmec. De ce m-ar interesa?
Eva: Fiin'că oamenii plini de farmec ajung departe...
William: Da, cre' c-am citit articolu' ăsta într-una din revistele soră-mii...
Eva: Ce vreau să zic e că oamenii se uită la un cinic ca la o gaură neagră. Ca la un nimeni. Pe cînd o persoană plină de farmec sau, mă rog, drăguţă... e-n centru' atenţiei... face lucrurile să se mişte, le influenţează. Tu nu eşti decît un miros urît.
William: Mulţumesc frumos.

Eva: Ştii ce vreau să spun.
William: Crezi că sunt prea dur?
Emily: Aşa pare.
Jack: Eşti tu mare dăştept!
William: Ăsta-i şi numele chatului ăsta, nu? [„**Super Mega Luminaţii**”]
Emily: Doamne!
William: Sunt la vîrsta… cu toţii suntem la vîrsta cînd vrem să credem în cîte ceva, nu? Pentru mine nu-i de făcut prieteni să mergem la bowling sau să stăm la McDonald’s s-o frecăm c-o ţigară sau să batem cîmpii despre ultimu’ album al nu ştiu cui… asta-i pierdere de vreme! E timpu’ să le băgăm o sulă-n coaste şi să ieşim în faţă. Sutem *adolescenţi*! Pe vremuri, asta-nsemna ceva! Însemna revoluţie, nu? Înafară de punkişti, ce-au făcut adolescenţii în ultimii treij’de ani? Nimic!
Jack: Şi nici punkiştii n-au rezistat prea multă vreme, nu?
William: Da’ au lăsat o urmă! Erau furioşi şi-au arătat-o.
Emily: Mama a fost punkistă. Avem acasă o fotografie din 1976 şi-are-un herpes pe faţă cît-o minge de tenis.
Eva: Treabă grea să fii punkist.
William: Adolescenţii de azi n-ar merge-atît de departe [**before cracking open their cleansers**].
Emily: Absolut.
Jack: Mmm, nu ştiu. Anu’ trecut am avut un furuncul pe gît. M-a ţinut cîteva săptămîni. Mama m-a dus la doctor şi-am fost distrus cînd a zis că nu-l taie…
Eva: Doamne!
Jack: Da’ mi-a pus un plasture negru c-o găurică-n mijloc, care-a tras tot puroiu’ afară… prin găurica aia.
Eva: Chiar trebuie să…
Jack: Mă uitam la televizor cu tata şi cu frate-miu mai mic şi aud deodată sunetu’ ăsta, mai tare ca sonoru’ de la teveu (*imită sunetul*), jur, să mor io, s-a storcit de peretele din spatele meu.

Emily: Ce scîrbos.
Jack: Da' a fost o revoluţie!
Eva: Cum aşa?
Jack: Corpu' meu s-a revoltat.
Emily: Ha. Ha. Ha.
William: Da' pricepe careva ce vreau să zic?
Eva: Da, eu. Am fost la un marş împotriva războiului şi pentr-o oră şi ceva m-am simţit foarte bine, m-am simţit plină de forţă, înţelegi? Da' a fost aşa puţin. În tablou' general al vieţii mele a fost doar o oră în care po' să zic c-am crezut şi eu în ceva. Cre' că-n restu' timpului suntem ca nişte somnambuli care-aşteaptă să se-ntîmple ceva în loc să *facem* să se-ntîmple ceva. Ar fi aşa de mişto să facem ceva măreţ. S-avem un ţel.
Jack: William vrea s-o omoare pe JK Rowling.

Emily şi Eva rîd.

William: Glumeam.
Jack: Ai vorbit de asta vreo oră, săptămîna trecută, în chatroomu' „Harry Potter".
William: Nu-i vorba de persoana ei... ci de ideea pe care-o reprezintă... ce înseamnă ea.
Emily: Ce-anume?
Jack: William crede că scriitorii pentru copii simplifică totu' ca să rămînă copiii naivi.
William: Ne văd ca pe-o ameninţare.
Eva: Cine?
William: Adulţii.
Jack: Asta-i deja teoria conspiraţiei.

William: Ideea-i că adulţii îi încurajează pe scriitorii pentru copii să scrie poveşti inventate şi răsuflate ca ăştia micii să aibă o imagine drăgălaşă şi falsă despre ce e viaţa.
Eva: Şi JK Rowling e şeful suprem?
William: Ea-i duşmanu'. Nu ea, ce *înseamnă* ea. Dac-aş putea stîrpi ce-nseamnă ea, fără să-i fac ei vreun rău, aş face-o mîine.
Emily: Eşti dement.
William: Nu vreau decît să fac ceva important. E frustrant.
Emily: Ai omorî pe cineva?
William: Nu. Orice cretin poa' să ucidă. Ce faimă e-n chestia asta?
Jack: N-ar trebui să crezi că orice viaţă e preţioasă?
Emily: Exact.
William: Phii, ăsta-i un căcat. Sunt unii oameni care trăiesc fără să aibă acest drept. Teroriştii, dictatorii, rasiştii...
Jack: Profii de sport.

Emily rîde.

William: Nu fac nimic. Irosesc ce-i mai bun în viaţă.
Jack: Ca William.
William: Zît!
Eva: Eu cred că William vrea un ţel. Ca să-l împlinească. Un... manifest.
William: Exact. Vreau să lansez un manifest. Cine nu vrea? (*scurtă pauză*). Mulţam, Eve.
Eva: Eva.
William: Aşa. Eva.

O pauză lungă în care toţi patru nu fac mare mare lucru. Apoi,

Jim: E cineva acolo?

O pauză.

Jim: Hei, dormiţi? Chatu' ăsta chiar se cheamă [**„Super Mega Luminaţii"**]?
William: Nu folosim numele reale, nume de şcoli, nici un detaliu. E de-ajuns să ştim că suntem din acelaşi oraş.
Jim: Da. Eu am să fiu Jim, atunci.
Eva: Buna Jim, eu sunt Eva.
Emily: Emily.
Jack: Jack.
William: Eu's William.
Jim: Ce se-ntîmplă pe-aici? Nu cunosc locu' ăsta. Despre ce-i vorba?
William: Discuţie-ncinsă. Bla-bla. Căcaturi.
Eva: Căutăm un ţel. William vrea să facă ceva măreţ.
Jack: Cu toţii suntem puţin frustraţi.
Eva: Dacă ai vreun ţel disponibil, bagă mare.

O pauză.

Jim: Putem să vorbim şi de problemele noastre, aici?
Eva: O, doamne!

O pauză. William rîde puţin. Apoi,

William: Ai probleme, Jim?
Jim: Da, am.
William: Şi sunt *mari*?
Jim: Eu aşa cred. Oricum, sunt mari pentru mine.

William: Şi vrei să le-auzim şi să-ţi dăm sfaturi?
Jack: Doamne, William...!

O pauză. William se ridică din scaun, îşi freacă mîinile de cap, se gîndeşte puţin.

Jim: Mai eşti acolo? Uite, mă duc în altă chat, dacă vrei.

William rîde de unul singur.
Se aşază la loc şi-l priveşte pe Jim în ochi.

William: Jim?

O pauză.

Jim: Da?
William: Suntem aici să te-ajutăm.

*Muzică. Se aude **Teenage Kicks** cu **Undertones**. Îşi schimbă locurile; acum, Jim stă între Eva şi William. Muzica se opreşte. Pe durata a ceea ce urmează William mănîncă o pungă de cipsuri, în timp ce Eva îşi dă cu lac unghiile de la picioare. Amîndoi îl ascultă pe Jim neatenţi.*

Jim: În clasele primare şi la gimnaziu am fost mereu ciuca bătăilor. Sunt mic şi cam slab, aşa că asta-i situaţia. Te-aştepţi cumva. Da' acum am griji mai mari... mai adînci, pe care nu po' să mi le explic. Nu ştiu de unde să le-apuc. Şi de curînd, au început să-mi treacă prin cap chestii gen „Care-i sensu'? Care-i sensu' la tot?" Da' nu-n felu' ăla plîngăcios, de adolescent...
William: Depresia ta n-are legătură cu...

Jim: Nu, deloc! Nu sunt genu' care-şi face altar cu Kurt Cobain sau aşa. Chiar nu pot să suport Nirvana. Nu-mi trebuie muzica lor să-mi menţin depresia. Mă descurc şi singur, mersi...
Eva: Da' sigur nu-ţi face plăcere.
Jim: Aşa-i. „Plăcere" e greşit spus, da-nţelegi ce vreau să zic.
Jack: Cum te simţi cînd eşti deprimat?
William: Minunat, tu ce crezi?
Jack: Nu, ştiu că-i naşpa... Vreau numa' să ştiu ce simte Jim.

O pauză. O umbră de exasperare pe faţa lui William.

William: Ei, Jim.

O pauză.

Jim: E ca şi cum toată lumea s-a făcut de săpun. Totu' e... ca săpunu'. Şi pe dinăuntru' tău şi inima... te doare cumva... şi e, aşa, ca şi cum ai fi împachetat în cîteva felii de pîine. Aşa te simţi.

O pauză scurtă.

Jack: Depresia seamănă cu pîinea şi cu săpunu'?
Eva: Taci, Jack!
Jack: Repet doar ce...
Jim: Comparaţia cu mîncarea poate nu-i bună.
William: Schizofrenicii spun des că se simt ca o salată cu de toate.

Eva, Jack şi William rîd. Jim zîmbeşte.

Emily: Pari drăguţ. Ai o prietenă?
William: O, o, o, stai aşa..! Suntem aici să-i dăm lui Jim nişte sfaturi...
Jim: Am avut o prietenă. Şi... habar n-am.
Emily: Voiam doar să ştiu dacă ai pe cineva apropiat. N-ai pe nimeni din familie cu care să vorbeşti... aşa că m-am gîndit că o prietenă înţelegătoare te-ar ajuta să...
William: Doamne, Emily, dacă l-ai fi ascultat pe Jim de-o oră-ncoace n-ai fi întrebat asta. Jim n-are problemele noastre de-adolescenţi. Nu-i o problemă care să se rezolve pocnind din degete!
Eva: El e diferit.
William: Normal că i-ar plăcea o prietenă! Da' asta nu-i posibil fiin'că el se scoală dimineaţa doar cu gîndu' că-ncepe înc-o zi de rahat!
Jim: Nu-s chiar *aşa*...
Eva: Poate te mai gîndeşti înainte să deschizi gura, Emily!
Emily: Hai, scuteşte-mă!
Eva: Nu, e de rahat! Aşteptam mai mult de la tine! Nu mi s-a părut că eşti mama răniţilor.
Emily: Nu sunt aşa ceva!
William: Vacă egoistă!
Emily: Doamne, n-am zis decît că...
William: Jim are curaju' să vină-n pe chatu' asta, să-şi deschidă sufletu' şi să ne spună tot rahatu' ăsta trist. To' ce trebuie e să vă-nchipuiţi că alţii pot fi altfel decît voi.
Emily: Habar n-ai cum sunt eu.
Eva: Păi, dintr-un comentariu ca ăla... că Jim poa' să fie vindecat de inima unei fete de treabă...
Emily: N-am vrut să zic...
William: Jim, scuze pentru... astea...
Jim: Nu, pe bune, e...
Eva: Cre' că ne-am cam dat seama cu toţii ce soi de fată eşti, Emily.

Emily: Dă-vă dracu'!

Eva: Trăieşti în lumişoara de la marginea oraşului. Cu grupuleţu' tău de amice care stau şi pierd vremea pe-afară după orele de muzică trăncănind despre ce mai scrie în ultimu' număr din „Cool Girl".

William: Şi pe toate le cheamă Sarah, nu? Sarah-Jane, Sarah-Marie, Sarah-Louise, Sarah-Anne...

Eva: [**The hair-band brigade in your deck/***cool* **shoes and pink and yellow Lacrosse shirts...**]

William: Care-i cea mai nasoală chestie care ţi s-a-ntîmplat?

Jack: Hei, hei!

William: A trebuit să-ţi cureţi chiloţeii noaptea-n parc? În noaptea aia cînd nu te-a luat tăticu' de la Pizza Hut şi-a trebuit să vii cu-autobuzu pîn-acasă?

Eva: Sau poate-atuncea cînd ţi-a crăpat poneiu', că l-ai deşălat cu tîrtiţa ta cît baniţa...

Jack: Gata!

William: Gura, Jack!

Emily: Am fost anorexică, dacă vreţi să ştiţi!

Eva: Şi ce dacă?

William: Anorexie de weekend!?! Nu te mai încăpeau chiloţeii? A trebuit să dai jos nişte kile?

Emily: Idiotule!

Eva: Anorexia i-o mare mîndrie pentru felu' de fată care eşti tu. Zici de anorexia asta de parc-ar fi vreo mare scofală. Te crezi mai cu moţ? Eşti un clişeu! De-aia cum auzi ceva de depresie te dai înţeleaptă cu rahaturi gen: „dac-ai avea o prietenă te-ai simţi mai bine..." Doamne, dacă te lăsăm s-o ţii tot aşa o să ne şi cînţi „Hai, Charlie, nu fii trist"!

Jack: AH! Ăsta e din *Willy Wonka şi Fabrica de Ciocolată*!!

William: URĂSC căcatu' ăsta de film! Emily, cară-te de-aici!

Eva: Vrem persoane cărora le pasă de Jim.

Emily: Îmi pasă de Jim!
William: Cineva care-i înţelege problema. Care ţine la o cauză.
Jim: Ce cauză?
Emily: Ce, ţi-ai făcut o cauză din Jim?
William: Noi suntem aici cu totu' dedicaţi, douăş'patru de ore din douăş'patru. Jim se simte sfîşiat pe dinăuntru dintr-un motiv, iar noi suntem aici să-l ascultăm şi să-l ajutăm, 'nţelegi?
Eva: Aşa e.
William: N-avem nevoie de mizerii. Jim n-are nevoie de o fostă anorexică răzgîiată!
Eva: Pe scurt...
William: Valea!

O pauză. William şi Eva rîd. Emily pare foarte supărată.

Eva: S-a cărat?
William: Aşa cred.
Jack: A fost cam dur.
Eva: Vacă proastă.
Jim: Poate n-a vrut să spună ce crezi tu.
William: Nu-i nevoie s-o aperi, Jim. N-o vrem aici.
Jack: Anorexia-i îngrozitoare. N-ar trebui s-o batjocoreşti aşa.
Eva: Dă-o dracu'... s-a dus. Suntem aici pentru Jim. Tu, Jack?
Jack: (*nesigur*) Da, aşa cred.
Eva: Nu eşti prea convins... poţi să fii un pic mai categoric?
Jack: Jim, nu te supăra... da' noi suntem de-o vîrstă cu tine... nu crezi c-ar fi mai bine să ceri sfatul unui doctor, poate?
Jim: Ăăă, de fapt mă gîndeam...

Eva: Doamne, Jack. Asta-i bătaie de joc. Tu nu pricepi? Nu are *pe nimeni*. Doar pe noi!
Jack: To' ce zic...
William: Jack!

O pauză.

William: Putem să ieşim puţin? Vreau să vorbim în privat.

O pauză.

Jack: O.K.

Jack şi William îşi iau scaunele deoparte ca să vorbească. Emily îşi ia scaunul şi se aşază la distanţă de ceilalţi. Eva rămîne cu Jim în chatroom.

Jim: A fost cam ciudat totu'.
Eva: Ei, nu tre' să-ţi mai faci griji acum.
Jim: Bine-atunci.
Eva: Ia spune-mi de ziua cînd a plecat tatăl tău.
Jim: E destul de important... n-ar fi bine să-i aştept şi pe ei să se-ntoarcă?

Eva pare exasperată.

Eva: (*dulce*) Le-arăt notiţele mele.
Jim: Bine-atunci.

O pauză.

Jim: Păi, cum să zic, aveam şase ani şi fraţii mei mari au plecat cu mama în weekend... la un picnic sau aşa ceva. Tata a rămas acasă şi mama i-a zis s-aibe grijă de mine. O ocazie să ne-apropiem mai tare. Deci ei pleacă, iar eu cu tata stăm la masă-n bucătărie uitîndu-ne unu' la altu'. Ştii, ca şi cum ne-am uita prima dată unu' la altu'. Mă-ntreabă ce vreau să fac şi pe loc îi zic că vreau să merg să văd pinguinii la zoo. Cînd aveam şase ani am avut nu ştiu ce atracţie ciudată pentru pinguini. Mă-mbrăcam în pinguin la masa de seară şi ceream mereu peşte... chestii de-astea. Şi dacă nu în pinguin, în cowboy. Cowboy-ii erau mişto. Un pinguin îmbrăcat în cowboy era super-mega amuzant!

Eva: (*geme pentru ea*) O, doamne!

Jim: Deci ne ducem la zoo şi sunt îmbrăcat în cowboy... cu pistol, centură cu teacă, pălărie şi toate alea. Luăm autobuzul şi e, nu ştiu cum, ciudat, să-l văd pe tata în autobuz, departe de casă. Şi-ncepem să vorbim despre cum m-am născut eu şi cît de gras eram... şi cum după vreo zi n-am mai mîncat nimic şi toţi erau morţi de grijă. Că mai ales *el* era mort de grijă. Şi cît de fericit a fost cînd m-am făcut bine şi m-au putut lua acasă. (*Pauză scurtă.*) Ajungem la zoo şi mă duc direct la pinguini. Sunt în costumu' meu de cowboy... mă uit la pinguini... am avut o conversaţie grozavă cu tata în autobuz... o zi perfectă pentru un copil. (*Pauză scurtă.*) Tata-mi dă drumu' la mînă şi-mi zice că se-ntoarce cu nişte îngheţată de ciocolată. Şi pleacă. (*Pauză.*) A plecat. (*Pauză.*) Îmi place mult să mă uit la pinguini, da' a trecut deja o oră de cînd a plecat aşa că mă duc să-l caut. Mă plimb prin toată grădina zoologică şi nu sunt încă îngrijorat. Nu vorbesc cu nimeni. Ies afară şi mă duc în staţia de-autobuz în care-am coborît mai devreme. Mă urc în autobuz. Spun şoferului unde stau. Mă întreabă unde-mi sunt părinţii şi-i zic că-s acasă, m-aşteaptă. În autobuz stau pe locu' de lîngă şofer. Dup-o vreme, ajungem în capătu' străzii noastre şi şoferu-mi zice „Drum bun, voinicule". (*Rîde puţin.*) Era simpatic. (*Pauză.*) Scot cheia de sub preş, descui uşa şi intru în casă. Sunt singur în toată casa şi mă gîndesc eu în sinea mea că tata o să se-ntoarcă repede acasă. Îmi dau jos hainele de cowboy, şi-mi pun în cui pălăria şi centura cu teacă. E sîmbătă seara şi-mi fac o baie, îmi

pun pijamalele fiin'că lu' tata i-ar plăcea să fac asta. Beau un pahar cu lapte şi mănînc nişte biscuiţi şi mă uit la „Stars In Their Eyes" fiin'că ăsta-i programu' lui favorit la televizor. (*Pauză scurtă.*) Afară se-ntunecă şi-ncep să-mi fac griji. Casa-i prea mare şi prea goală, aşa că-mi tîrăsc plapuma pînă-n baie, încui uşa, mă simt în siguranţ-aşa cu uşa-nchisă, şi stau acolo. Tata nu se-ntoarce. (*Pauză.*) Nu se *mai* întoarce. (*Pauză.*) Două zile-am stat acolo.

Puţin stînjenit îşi şterge lacrimile de la ochi. Eva pare plictisită. William discută cu Jack în chatul privat.

William: O să fie de comă. Acuma numa' pe noi ne are. Îi stăm la dispoziţie douş'patru de ore, şapte zile pe săptămînă.... o să fie rupere! Eva s-a băgat, tu de ce nu poţi? El e scopul nostru. Să-l lăsăm să vorbească. Să-l aburim puţin. Să vedem pînă unde merge.

Jack se ridică şi se depărtează de locul lui.

William: Jack, eşti acolo? Susţii cauza, Jack? (*îl strigă cu voce de „mămică"*): Oh, Jaaack?!

O pauză. Jack se întoarce la locul său.

Jack: Ce mai e?

William zîmbeşte.

Muzică. ***St. Jimmy*** *cîntat de* ***Greenday****. Eva şi William stau de o parte şi de alta a lui Jim. Fiecare dintre ei doi are cîte-un carneţel în care scriu în timp ce Jim*

vorbeşte într-una. Jack stă la mică distanţă de ei. După un minut şi jumătate, muzica se opreşte, iar Eva şi William îşi citesc notiţele.

Eva: Aşa... deci vii dintr-o familie de condiţie submedie cu o mamă conştientă de statutul ei. De unde şi activităţile extra-şcolare. Rugby, călărit, cursuri de yachting...
William: Şi tot aşa, şi tot aşa, şi tot aşa...
Eva: La patru ani înţelegi pentru prima dată că puştii din cartier rîd de fraţii tăi care vor să pară mai mult decît sunt.
William: Şi oamenii de la clubul de yachting rîd de ei fiin'că poartă cele mai naşpa haine.
Eva: Ai primul sentiment de nelinişte cînd îţi dai seama că trăieşti într-o familie urîtă de toată lumea şi că *faci parte* din ea.
William: Te decizi să nu mai ieşi pe-afară. Da' eşti cel mai mic dintre fraţi, şi cei mari sunt malaci căliţi pe terenul de rugby şi te-adoptă ca mascotă şi, mai tîrziu, ca sac de box.
Eva: Aşa că la cinci ani începi să ieşi şi tu din nou pe-afară să te joci, dar îţi dai seama că prieteniile s-au legat deja şi nu prea mai e loc pentru un grăsănel pîrlit care mai are şi-o-nclinaţie bolnăvicioasă pentru pinguini.
William: Eşti singur, dar îţi faci totuşi un prieten în persoana lui... ah?

O pauză scurtă.

Jim: Timmy.
Eva: Micuţu' Timmy Timmons?
Jim: Da.
Eva: Un prăpădit de şase ani cu grave probleme respiratorii care tre' să care după el un mic tub de oxigen. Cînd ceilalţi copii joacă fotbal pe stradă...
William: ... tu te uiţi la mama lu' Tommy care-adună cu mîna flegma ieşită din plămînii bolnavi ai lui Timmy şi-o aruncă-ntr-o pungă de plastic.

Eva: Şi văzînd asta la şase ani, îţi trec prin cap primele gînduri despre propria ta moarte.

William: Într-o zi de neuitat, taică-tu te lasă la zoo şi pleacă lăsîndu-şi familia-n căcat.

Eva: Maică-ta e nevoită să-şi ia prima slujba din viaţa ei. Găseşte de lucru la o benzinărie, punînd capăt tuturor viselor de viaţă luxoasă şi aruncînd-se într-o depresie ţinută-n frîu doar de...

William: ...ginul tonic... tonicul fiind...

Eva: ... Valiumul.

William: Timmy, bunul tău prieten, moare, şi nu din cauza unei tragice slăbiciunii nocturne a plămînilor...

Eva: ... ci din cauza acceleraţiei unui Ford Mondeo care-i face pilaf tubul cu oxigen, lăsîndu-l pe Timmy să umble ca un bezmetic prin cartier în timp ce ceilalţi copii îi strigă...

William: ... „Drum bun, voinicule!”

Eva: În ziua-nmormîntării lui Timmy, iei prima oară Valium. Ai opt ani.

Jim: Opt ani şi jumătate!

Eva: (*corectînd în carneţel*) Opt ani şi jumătate!

William: Încerci să iei legătura cu tatăl tău, lipind fluturaşi pe stîlpii electrici, dar fără rezultat.

Eva: Încerci să-ţi faci prieteni din oricine întîlneşti, acceptînd să fii orice le face pe plac...

William: ...dar fără rezultat. Decizi să te retragi din nou în casă şi-o iei din nou pe coajă de la fraţii tăi retardaţi.

Eva: Te adînceşti în cărţi oculte şi ajungi să faci pipi-n pat.

Jim: (*jenat*) E important?

Eva: Da’cum!

William: Te îndrepţi pentru scurtă vreme către religie şi participi la o montare a *Patimilor* cînd îţi dai seama că-l urăşti pe Iisus doar un pic mai puţin decît pe mama ta, Fecioara Maria.
Eva: La trei'şpe ani citeşti prima revistă porno care face să crească distanţa dintre tine şi fetele-alea pe care n-o să le-atingi *niciodată*.
William: Te urăşti şi decizi să nu mai comunici cu nimeni. Viaţa ta e vraişte.
Eva: Următorii doi ani sunt un amestec jalnic de bere, cîte-un Valium şi cîte-o gură de whiskey.
William: Nopţile-ncep să ia forma regulată a unei analize auto-agresivă şi învinovăţire, pînă-ntr-o noapte, cînd vorbeşti pe internet cu un american care vrea să se sinucidă. Numele nefericitului e *Chad*.
Eva: Ca Chad sau ca alţii din clubu' sinucigaşilor... ajungi să ai o clipă de luciditate. Cauţi un motiv.
William: Un motiv. (*Îşi închide carneţelul*). Da.

O pauză.

Jim: (*suspină*) Un motiv. Rahat. Cinş'pe ani. E deprimant... şi puţin jenant.
Eva: Dacă n-ar fi aşa de tragică, ar fi foarte comică. Viaţa, a ta...
William: Eu cred că nu ţi s-a dat niciodată o şansă. Dintr-un motiv sau altu', tu te frigi mereu.
Jim: Da' de ce tocmai eu?
William: Jim, nu eşti vinovat pentru ce ţi-au făcut sau cred alţii despre tine.
Eva: Motivele pentru care oamenii ţi-au făcut toate astea, tu nu le poţi controla. „De ce tocmai eu?" e o întrebare fără sens. Ba chiar tîmpită.
Jim: Aşa-i. Scuze.
William: Ce simţi *acum* e tot ce contează. Gîndeşte-te la asta.
Jack: Da' încearcă să gîndeşti pozitiv...
Eva: Tacă-ţi fleanca, Jack!

Jack: Da' toate astea...
William: Jack!!!

Jack se ridică de la locul lui şi izbucneşte,

Jack: Băga-mi-aş!
William: (*moale, lui Jim*) Trebuie să te gîndeşti la furia ta şi s-o-ndrepţi către ceva care le-ar face pe javrele-astea să de-a-napoi.
Jim: Ce vrei să spui?

O pauză.

Eva: Cum crezi c-ai pedepsi-o pe maică-ta pentru toţi anii ăştia de nepăsare? Toţii anii ăştia-n care te-a tratat ca pe-un nimic.
Jim: Mă lupt cu ea de-atîta vreme...
William: Şi n-aude nimic, nu?
Jim:Nu. N-aude. Şi nu face să mă simt mai bine.
Eva: Deci?

Pauză.

Jim: M-am gîndit că dacă intră la mine-n cameră, într-o dimineaţă şi mi-am făcut ceva... (*pauză*)... ca, nu ştiu, să-mi tai venele sau să iau nişte pastile sau aşa... Îmi imaginez ce faţă ar face.
Eva: Javra.
William: Ar fi dărîmată. Vinovăţia ar ucide-o.
Jim: Da, cu siguranţă.

O pauză.

Jim: Da' nu ştiu dacă-s pregătit să fac asta.

William şi Eva par foarte enervaţi. O pauză. William se aşază mai comod.

William: Jim?
Jim: Da.
William: Eu şi cu Eva nici nu ne putem imagina prin ce-ai trecut. Sună aşa de... cum să zic?... trist. Pare fără ieşire.

Eva rîde puţin.

William: Dar am renunţat la tot şi te-am ascultat cîteva nopţi la rînd, nu?
Jim: Da. Mersi, sincer.
William: Aş vrea şi eu să faci un singur lucru' pentru mine, da?
Jim: Da, sigur, William.
William: Vreau să-ţi pui două întrebări înainte să te culci în noaptea asta. Ai ceva de scris, să le notezi?
Jim: Da, zi.
William: De ce se poartă lumea cu mine de parc-aş fi nimic? Dacă nimănui nu-i pasă de viaţa mea, de ce mi-ar păsa mie?
Jack: (*sie însuşi*) Ticălosule.

William zîmbeşte. O pauză. Jim le scrie şi apoi le reciteşte în tăcere. Deodată, ceva îi atrage atenţia. Se uită lung în stînga sa. Suspină.

Jim: E două dimineaţa şi mama a ieşit să măture scările şi holul. În seara asta, tîmpiţii de fraţii-ai mei m-au făcut „ţăcănit" fiin'că n-am vrut să-mi pun sos pe cipsuri. (*Pauză scurtă*). Mai bine plec. Thanks, guys.

William: Somn uşor.

Jim se ridică şi pleacă de la locul lui.

Eva: E-al nostru!

Muzică. ***Prodigy – Smack My Bitch Up****. William şi Eva izbucnesc în rîs. Jack îşi apleacă capul. Apoi se ridică; Emily la fel. Cei doi înaintează şi se aşază de o parte şi de alta a Laurei. Muzica se opreşte brusc.*

Laura: Regula camerei e că nu se dau sfaturi.
Jack: A vorbit cu tine. A vorbit de locu' ăsta şi ne-am gîndit...
Laura: Nu-l pot ajuta. Dacă nu vreţi altceva...
Emily: Pe tine s-ar putea să te-asculte.
Laura: Dacă vrea să se sinucidă, ultimu' lucru de care are nevoie e cineva care să-şi dea cu părerea... N-ajută, credeţi-mă.
Jack: Nu, nu-i chiar aşa. I s-a cerut să facă ceva...
Laura: Nu pot să mă bag. Eu nu fac decît să stau aici şi să-i ascult pe cei de-o vîrstă cu mine şi care au tendinţa să-şi facă rău. De cele mai multe ori nu-şi fac nimic. Uneori, au doar nevoie să ştie că cineva-i ascultă fiin'că ori au impresia că n-au pe nimeni, ori chiar n-au pe nimeni. Asta-i tot ce fac!
Emily: Da' acum singurele persoane pe care le are sunt doi străini care vor ca el să-şi facă ceva.

O pauză.

Laura: Nu mai merg pe alte chaturi. Prea multă mizerie. Lume care suferă.
Emily: Exact!

Laura se ridică şi se îndepărtează de locul ei. E agitată. O pauză.

Jack: Mai eşti acolo?

Laura se aşază.

Laura: Dacă vreţi să-i daţi adresa mea de mail, e laura15%@yahoo.com...
Emily: Vino te rog cu noi!
Jack: Nu trebuie să vorbeşti dacă nu vrei. Vino doar s-asculţi şi-ai să vezi.

O pauză.

Emily: Dac-o să fie prea mult, poţi să ieşi. O să fim acolo.

O pauză.

Laura: Da' voi cine sunteţi? De unde ştiu că po' să am încredere?

O pauză.

Jack: Te rog.

*Muzică. **Prodigy – „Smack My Bitch Up”** reîncepe de unde se întrerupsese. William şi Eva îşi pun scaunele cu faţa spre Emily şi Jack. Jim îşi pune scaunul între cele două grupuri. La urmă, Laura îşi pune scaunul lîngă Jim. Toţi şase stau în picioare şi se uită unii la alţii de parcă s-ar măsura din priviri pentru marea confruntare. Jack se aşază primul, apoi Emily, Laura, Jim, Eva şi, ultimul, William. În timp ce William se aşază, muzica se întrerupe.*

Eva: Cînd eşti un bebe nu poţi să faci nimica rău, nu? Eşti al naibii de perfect! Tot ce faci e papa, caca, hi hi, uau uau şi nani nani, şi toată lumea te iubeşte. Eu cred că eşti iubit pentru că mămica şi tăticu' te văd aşa, ca pe-o pagină albă, nu? şi toate speranţele lor şi visele lor se proiectează în cocoloşul ăsta mic.

William: Şi cocoloşu' nu poate să dezamăgească fiin'că-i doar un mic cocoloş drăgălaş.

Eva: Exact! Da' asta ţine numa' cîteva luni şi pe urmă BANG!

William: Dintr-odată, cocoloşu-i puţin prea mîncăcios, puţin prea urlăcios, mai puţin drăgălaş...

Eva: Şi-apoi începe să meargă copăcel-copăcel, i se formează caracterul şi poţi să-ncepi să-l mai şi certi, acuma că-ncepe să facă primii paşi. E prea tăcut, prea timid, prea agresiv, mănîncă-ntr-una, cam prea cu toane, bla, bla, bla, bla, bla.

William: Înainte să-ţi dai seama, copăcelu' are zece ani şi înc-un bebe s-a născut.

Eva: Şablon.

William: Unu' de zece ani înseamnă o gură de hrănit, veşnic nesătulă. Copilu' ăsta care tot creşte îţi face griji şi-ţi toacă banii. Speranţele şi visele părinţilor sunt deja îndreptate spre următorul cocoloş fiin'că la zece ani o persoană e deja formată, caracterul e deja fixat.

Eva: Răul s-a produs deja.

William: Cel puţin în cazu' meu.

Eva: Acuma gîndeşte-te puţin ce-nseamnă un adolescent pentru părinţii lui dacă unu' de zece înseamnă asta.

William: Nu eşti nici copil, nici adult.

Eva: Not a Girl, Not yet a Woman.

William: O, doamne!

Eva: Britney spune adevăru'!

William: Un adolescent e un sub-om.

Eva: Nu că Britney spunea că...

William: Tot balamacu' ăsta hormonal. Băiat-bărbat, fetiţă-femeie. Suntem ca un experiment ratat.

Eva: Aşa e.

William: Dacă Dumenzeu s-ar fi gîndit mai bine... am fi fost bebeluşi lunea şi pînă marţi ne-am fi făcut mari, fiin'că tot ce-i pe parcurs e-o lungă listă de bîjbîieli, greşeli şi coşuri pe faţă.

Eva: Ohh, coşurile, da!

William: Anii de adolescenţă.

Eva: Iar opinia noastră...

William: Ce opinie?

Eva: Orice opinie, care n-a fost încă manipulată de vreun idiot de scriitor pentru copii sau de vreun popstar răsuflat... dacă avem şi noi un gînd, al nostru, personal... e luat în rîs. Fiin'că toţi adulţii care-au trecut prin anii aştia şi-i amintesc cu jenă.

William: Nu-i vorba că suntem prost înţeleşi sau că nu suntem înţeleşi deloc. Ne înţeleg perfect fiin'că au trecut prin toate astea şi cred că e dreptul lor,

Eva: Datoria lor de adulţi!

William: ... să ne ia de sus cu vorbe gen „scumpete, ai să faci faţă orice s-ar întîmpla, ai să vezi".

Eva: „Şi-acuma fă-ţi dracului curat în cameră!"

William: Şi-atunci, la cinş'pe ani, îţi intră-n minte ca aşa-i viaţa. Un lung şir de etape.

Eva: La cinş'pe ani înţelegi că individul e un rahat cu ochi, şi orice-adolescent e-o glumă deplasată.

William: Toţi sutem împăturiţi frumos şi puşi în sertăraşe cu eticheta: „Aceşti Ani Penibili". Suntem încătuşaţi în clişee de cei care-au trecut prin clişee.

Eva: Da' ştii, cînd te laşi etichetat atît de uşor... de la cinş'pe ani încolo trăieşti doar prin şabloanele astea. O să tot fii băgat în sertăraşe pîn-o să te-arunce-n ultimu' sertar şi să te-mpingă sub pămînt. La sigur. Numai cîţiva adolescenţii fac faţă. Numai cîteva suflete tari au ceva de spus. Adolescenţi ca tine, Jim.

Jim: Ca mine?
William: Mă gîndeam că depresia îl ajută pe Jim să vadă lucrurile mai clar ca noi. A fost neglijat de familie şi de prieteni atît de mult, că izolarea lui reprezintă perfect situaţia adolescentului mediu. E ca o metaforă.
Eva: E, minunat, Will!
William: Da' ştii ceva, Jim, poate că... cu cît o faci mai în văzul lumii cu-atît o să fie mai puternic ce ai de spus.
Eva: Excelentă idee.
Jim: Ce vrei să spui?
William: Imaginează-ţi toţi acei adolescenţi uitaţi în numele cărora ai vorbi dacă te-ai sinucide în văzul lumii. Poate că asta ai de spus. Să fii erou. O legendă.
Eva: Foarte curajos. Foarte romantic. Ba chiar sexy.
Jim: S-o fac în public?

O pauză.

Jim: Nu sunt prea sigur de asta
William: Atunci poate pe internet. N-ar fi mai simplu s-o faci în dormitor?
Jim: Da, cred că da.
Eva: Cred că-i mai bine să rămînă singur. Lumea să-l vadă murind aşa.
William: E tare, nu?
Eva: Absolut.

O pauză.

Jim: Păi, de obicei sunt singur, aşa că... Şi-n ultima vreme nu-mi prea place să ies în locuri populate... Mi-e mai uşor s-o fac aici.
Eva: Ai cum să faci rost de-un webcam ca să te vadă lumea?
Jim: Cred că fratele meu Derek are una.

William: Perfect.

O pauză scurtă.

Jim: Sunt sigur că mă omoară dacă mă prinde c-o folosesc.
William: Nu vrem să se-ntîmple asta, nu?
Eva: E ca şi cum ţi-ar lua-o înainte.
Jim: Da.

William şi Eva rîd.

Laura: Jim , sunt Laura.

O pauză.

Eva: Cine eşti?
Emily: A venit cu noi.
Laura: Am mai vorbit cu Jim. Ne cunoaştem.
William: Eşti prietenă cu el?
Laura: De ce vă bateţi joc de el?
William: Suntem aici pentru Jim. Ştii în ce stare e?!
Laura: Ştiu că nu se simte bine.
Eva: (*neîncrezătoare*) Cum?
Laura: Nu s-a simţit în apele lui. E singur. Se simte rupt de lume.
Eva: Vrea să se sinucidă! E gata s-o facă!
Jack: Asta vreţi voi!
Laura: De ce faceţi asta?
William: Îi suntem prieteni.
Emily: Ba nu, nu-i sunteţi prieteni.

William: Noi măcar nu l-am abandonat ca voi doi. A venit la noi să-i dăm un sfat şi l-am ajutat să vadă cum stau lucrurile.

Laura: Chiar aşa?!

Eva: De ce nu te cari dracu' de-aici?

Laura: Îi vorbiţi de parcă n-ar avea de-ales. Că n-ar mai exista şi altceva. Că sinuciderea e vreun gest romantic. Că moartea cuiva de cinş'pe ani ar fi ceva memorabil pentru cei de vîrsta asta şi serbată ca o mare chestie. C-ar fi vreun nu'ş-ce manifest în numele a toţi adolescenţii „căzuţi în capcană"! În capcana cui, în ce capcană?

William: În capcana adulţilor... pentru ei, suntem nişte nimicuri.

Laura: Nu-i vorba de ce cred alţii despre tine.

Eva: N-avem nici o putere.

Laura: Puterea e să ştii cine eşti... ce vrei să fii! Dacă te vezi doar ca pe-o buca' de plastilină modelată-ntr-o form-anume, fără nici o libertate... dac-aşa te vezi... aşa ajungi.

William: Aşa *ajungi*! Deciziile se iau deja cînd tu nu mai ai nici un control. Viaţa ta e deja stabilită!

Laura: Asta-i o aiureală! În fiecare moment din viaţă există alegere.

William se ridică de la locul său şi izbucneşte.

William: Javră!

Laura: Ce zici tu acolo e fix treaba ta. Da' ce vrei tu, de fapt, să zici, William? Că eşti puternic? Că eşti mare isteţ dacă profiţi de unu' mai slab şi-l aduci în stare să se sinucidă? Şi asta *v-amuză* pe voi doi? Mare şmecherie ce faceţi. Şi-i mai simplu fiin'că nu-l vedeţi. E mai simplu cînd nu trebuie să-l şi vedeţi, e ca şi cum aţi citi asta într-o carte sau aşa. E mai simplu decît să ucizi, nu William, fiin'că nu-i vezi faţa... da' tot ca o crimă e. Prin chaturile astea, cuvintele înseamnă putere, iar tu şi proast-ailaltă aveţi mereu cuvintele potrivite, nu? Nu?

William: Ai încercat cumva să te sinucizi, şi-ai renunţat?
Jack: William, taci!
William: Tu chiar crezi c-o să-l las pe Jim să fie dădăcit de-o laşă plîngăcioasă ca tine? De-o bebeluşă tîmpită? Jim are probleme *grave*.
Laura: Ăsta nu-i concurs de genu' „cel mai trist cîştigă", şi dacă vrei să ştii, puţulică, da, am încercat să mă sinucid. Mi-am tăiat venele. S-a-ntîmplat şi-a fost *foarte real*! Da' mă bucur că trăiesc. Şi unele zile sunt mai bune ca altele, şi viitoru' mă sperie, da' sunt gata de luptă! Şi-mi *place* să mă lupt! Îmi place mai mult decît să fiu moartă şi băgată sub pămînt... şi decît să-i văd pe-ai mei şi pe prieteni sfîşiaţi de durere. Trăiesc şi ei mă pot ajuta! Mereu există o şansă! O viaţă!
William: Eşti una din fetele-alea triste care-o freacă prin chaturile de sinucigaşi. Care stă pe-acolo ca o gaură neagră. Mută şi tîmpită, colecţionară de poveşti triste. Te bălăceşti în durerea altora. Ce ai tu important de spus, proasto? Vorbeşti de-o viaţă plină de posibilităţi, de şanse, iubire, fericire... da' pun pariu că nu ţi-ai dori decît o lume de puştani de cinş'pe ani, trişti şi posaci, debitînd într-una despre vieţile lor jalnice. De ce să nu-i ajutăm pe cei care vor să se sinucidă? De ce să nu le dăm voie s-o facă? Ei sunt în bătaia focului, nu? Faţa vizibilă a umbrelor din noi, pe prima pagină din ziare şi la televizor! Au nevoie de ajutoru' nostru să facă gestul ăsta mare... gestul ăsta firesc. Să scape de mizerii şi să devină adevăratul adolescent revoluţionar! Fă gestu' ăsta, vacă tristă! Data viitoare nu mai da fuga la mami şi tati! Fă-o şi gata!
Jim: (*încet*) Gata.

O pauză. Laura e supărată în mod vizibil.

Jim: Am cinş'pe ani şi viaţa mea e-a mea şi fac ce vreau eu.

O pauză.

Jim: Cinci dintre noi suntem din acelaşi oraş. Mîine la ora 1, vreau să fiţi la McDonald's, în centru'. Vreau să veniţi acolo fiin'că nu mai pot sta în dormitor. Poate c-am să fiu discret, da' vreau să mă vedeţi cînd o fac. Deci veniţi?

O pauză.

Laura: Sunt înc-aici, dacă vrei să vorbim.

O pauză.

Jim: Ştii, nu cred că pot să mă mai ascult. Mai am doar cîteva cuvinte de spus, Laura.
Laura: (*încet*) Nu.
Jim: Hai să terminăm odată.

*Pe fundalul monologului final al lui Jim se aude **Dawn** cîntat de **The Cinematic Orchestra (Man with a Movie Camera)**.*

William, Eva, Laura, Emily, Jack pleacă din scenă cu scaunele lor. Jim vorbeşte către public. În timp ce vorbeşte, aduce din culise trei televizoare pe trei măsuţe cu rotile.

Jim: E ciudat, dar am dormit bine. Poate cel mai bine în ultimele luni. Am plecat de-acasă cu rucsacul plin de chestii şi nu m-a văzut nimeni. Mama era de serviciu la benzinărie şi fraţii mei erau la o chestie asta cu lupte, un concurs care venise-n oraş. Am luat autobuzu' şi-am văzut un bărbat cu fiu' lui care mi-au adus aminte de mine cu tata, atunci, la zoo, şi de costumul de cowboy... şi tot restul. Mi s-a părut aşa normal să-i văd. Obişnuit. În autobuz, am început să mă gîndesc la miile de adolescenţi care se sinucid în fiecare an. Unii se sinucid poate chiar acum... alţii şi-

au hotărît deja s-o facă. Mulţi din ei o fac fiin'că... chiar sunt foarte bolnavi. Şi alţii o fac fiin'că sunt singuri... sau fiin'că sunt trişti că cineva le-a făcut rău, în vreun fel. Sunt aşa de multe motive s-o faci. Şi-am început să mă gîndesc la toate familiile şi la toţi prietenii lăsaţi în urmă, măcinaţi de regrete. Totu-i atît de liniştit şi de sîngeros, totodată. (*Pauză.*) M-am dat jos din autobuz şi-am mers prin oraş şi mi-am imaginat cum se uită la mine toate stafiile adolescenţilor morţi. Ce gîndesc ele? Ce mi-ar spune? Am senzaţia că se ţin după mine pe stradă şi intră odată cu mine la McDonalds. Şi se uită la mine cum îmi cumpăr chicken nuggets, şi-o cola, şi cum îmi caut o masă. Şi îngerii mă văd cum îmi scot camera.

Televizoarele se aprind şi vedem o imagine de cameră digitală a unui interior de McDonalds. Îi vedem pe William, Eva, Jack şi Emily adunaţi în jurul restaurantului, ca nişte trecători în mulţime.

Jim: În camera asta mă aşteaptă îngerii. Iar eu mă văd exact aşa cum sunt. Nu-mi dau prea bine seama ce fac, un gest măreţ, vreun manifest pentru milioane de adolescenţi. Sunt singur.

Camera se opreşte asupra lui Jim care stă singur la o masă.

Jim: I-am dat unui băieţel de zece ani să ţină camera. I-am spus s-o-ndrepte către masa mea.

Pe parcursul a ceea ce urmează, îl vedem pe Jim cum îşi scoate pălăria de cowboy, insigna de şerif, pistolul şi centura. Lumea din jur începe să se uite la el în timp ce se îmbracă.

Jim: N-am nici o îndoială că m-au întristat unele lucruri. Şi sunt probabil şi eu la fel ca mii de alţi adolescenţi deprimaţi. Aproape că mi-ajunge să ştiu că cineva e

acolo pentru mine şi mă ascultă. Dar trebuia să fac ceva pentru mine. A trebuit să cresc repede cînd a plecat tata şi... asta e. Şi chiar mi-e dor de el şi nu înţeleg de ce-a plecat. Ceva atît de simplu te poate peste cap pentru multă vreme. Cînd ai şase ani şi eşti îmbrăcat în cowboy şi te uiţi la pinguini, n-ai voie să fii obligat să creşti atît de repede. Eu am fost. Şi m-am tot chinuit ani de-a rîndul să încerc să găsesc răspunsuri, dar, sincer... ce poa' să facă un copil?

A scos din genată un iPod cu două căşti.

Jim: Vreau să fiu din nou copil. Aici se termină vorbăria. O fac pentru mine... şi poate puţin şi pentru îngeri aceia zîmbitori. (*Pauză scurtă.*) Poate.

*Stă acum în picioare pe masă şi este îmbrăcat în cowboy, cu insignă, pistol şi centură. Apasă pe butonul iPod-ului şi melodia **Rawhide** începe să se audă în căşti. Închide ochii şi stă nemişcat. Lumea din jur zîmbeşte şi rîde. Îl privim pentru o vreme, pînă ce un paznic îi cere să se dea jos de pe masă.*

*Televizoarele încep să difuzeze textul de la **Rawhide**, în timp ce-l ascultăm urcînd din ce în ce mai tare în boxe.*

Rollin', rollin', rollin'
Rollin', rollin', rollin'
Rollin', rollin', rollin'
Rollin', rollin', rollin'
Rawhide!
Rollin', rollin', rollin'
Though the streams are swollen
Keep them dogies rollin'
Rawhide!
Rain and wind and weather
Hell-bent for leather
Wishin' my gal was by my side.
All the things I'm missin',

Good vittles, love, and kissin',
Are waiting at the end of my ride
CHORUS
Move 'em on, head 'em up
Head 'em up, move 'em on
Move 'em on, head 'em up
Rawhide
Count 'em out, ride 'em in,
Ride 'em in, count 'em out,
Count 'em out, ride 'em in
Rawhide!

Jim stă jos la locul lui pînă se termină cîntecul. Cînd priveşte către locul Laurei, ea iese pe scenă şi se aşază pe scaun. Laura zîmbeşte.

Keep movin', movin', movin'
Though they're disapprovin'
Keep them dogies movin'
Rawhide!
Don't try to understand 'em
Just rope, throw, and brand 'em
Soon we'll be living high and wide.
My heart's calculatin'
My true love will be waitin',
Be waitin' at the end of my ride.
Rawhide!
Rawhide!

Piesa se termină; televizoarele se sting.

O pauză în care îi vedem pe Laura şi pe Jim stînd pe locurile lor şi uitîndu-se unul la altul. Apoi,

Laura: E totul în regulă?

Jim: Da (*Pauză scurtă.*) Tu?

Laura: Da. (*Pauză scurtă. Ezită puţin.*) Mersi pentru film, Jim. Mi-a plăcut.

Jim: Mă bucur.

O pauză.

Jim: Vorbim?
Laura: (*Zîmbind.*) Despre?

O pauză. Jim se gîndeşte foarte bine şi se decide în cele din urmă,

Jim: Iepuraşi.

*Amîndoi zîmbesc. Muzică. Se aude „**A Little Respect**” cu **Wheatus**. Auzim prima strofă. Jim şi Laura stau nemişcaţi.*

Cînd începe refrenul,

Heblu.

Muzica se aude mai departe.